

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΒΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΔΤ΄

Συνδρομή ἑτησία ἴση ἑξήκων δρακ., ἢ ἡμικελεύς δρακ. 30. — Αἱ συνδρομαὶ ἐρχομέναι ἀπὸ ἱεροσολύμων ἐκτείνονται ἑξήκων δρακ. — Ἐρασιεὶς τῆς Διοικήσεως Ὀδοῦ Ἀρχιεπισκόπου

81 Ἰουλίου 1888

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Α. Ἀλεξίου. — Μετάφρασις Π. Γ. Φίρμπου].

Ἐν ἑξῆσι καὶ ἑξήκων ἰσὲν σελ. 406.

Ἦτο ἡ Μπεττίνα . . . Ἀμα δὲ ἰδοῦσα τὸν Ἰωάννην ἔσπευσε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν.

— Στέε ἐδῶ ; . . ἀνεφώνησεν. Ὄ ! πόσον χαίρω !

Ὁ Ἰωάννης πάραυτα ἠγέθη, ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὰς χεῖράς του καὶ στραφομένη πρὸς τὸν ἐφημέριον :

— Συγγνώμην, πάτερ Κωνσταντίε, διότι δὲν ἤλθα πρῶτον πρὸς ὑμᾶς . . Ὑμᾶς, χθὲς ἀκόμη σὰς εἶδα, ἐν ᾧ ἄπ' ἐδῶ ἔχω εἴκοσ' ἡμέρας καὶ τὸν ἰδῶ, ἀπὸ μίαν νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι μας περίλυπος καὶ πάσχων.

Ἐξηκολούθει δὲ κρατοῦσα τὰς χεῖράς τοῦ Ἰωάννου. Δὲν εἶχε δὲ τὴν δύναμιν οὔτε νὰ κινηθῇ οὔτε νὰ προσφέρῃ μίαν κἂν λέξιν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Μπεττίνα, εἶπεθε ὀλίγον καλλίτερα ; Ὅχι ἀκόμα . . τὸ βλέπω . . ἀκόμη περίλυπος . . Ἄχ ! τί καλὰ που ἔκαμα καὶ ἤλθα ! . . Ὁ Θεὸς μ' ἐφώτισε. Καὶ ὅμως, στενοχωροῦμαι πολὺ, πολὺ στενοχωροῦμαι διότι σὰς εὗρισκω ἐδῶ. Τὸ διατί ἴα το ἐνοήσατε ὅταν ἴα μάλιστα τί ἤλθα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν νόνον σας.

Ἀφήκε τὰς χεῖράς τοῦ Ἰωάννου καὶ στραφομένη πρὸς τὸν ἐφημέριον :

— Ἔρχομαι, πάτερ, νὰ σας παρακλήσω νὰ ἐκαστεθηθῆτε νὰ μ' ἐξομολογήσατε . . Μάλιστα, νὰ μ' ἐξομολογήσατε . . Ἀλλὰ μὴ ἐτοιμάζεσθε νὰ ἀποχωρήσατε, κύριε Ἰωάννη. Ὁ ἀξομολογηθῶ φανερά. Ὁ ἀμίλησώ μετὰ χάριτος ἐνώπιόν σας . . καὶ μάλιστα, με περισσοτέραν εὐχαρίστησιν. Ἄς καθίσωμεν . . θέλετε ;

Ἐσθάνετο δ' ἐαυτήν πλήρη πεποιθήσεως καὶ τόλμης. Εἶπε πυρετόν, ἀλλὰ τὸν πυρετόν ἐκείνον ὅστις ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης δίδει εἰς τὸν στρατιώτην ζῆλον, ἠρωισμόν, καταφρόνησιν τοῦ κινδύνου. Ἡ συγκίνησις ἐξ ἧς ἐπαλλεσφοδρότερον τοῦ συνήθους ἡ καρδιά τῆς Μπεττίνας ἦτο συγκίνησις ὑψηλῆ καὶ εὐγενῆς. Ἐλεγε δὲ κατ' ἐαυτήν :

«Θέλω νὰ ἀγαπῶμαι ! Θέλω νὰ ἀγαπῶ ! Θέλω νὰ εἶμαι εὐτυχής !

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἔχη θάρρος, ἐγὼ πρέπει νὰ λάβω θάρρος πρὸς ὄφελος καὶ τῶν δύο μας, ἐγὼ πρέπει νὰ βελθῶ μόνη ὑψηλὰ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν ἠρεμον πρὸς κατακτῆσιν τοῦ ἔρωτός μας, πρὸς κατακτῆσιν τῆς εὐτυχίας μας!»

Ἡ Μπεττίνα ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς λέξεων ἤσκησεν ἐπὶ τῆ τοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ Ἰωάννου τελείαν ὑπεροχὴν. Ἐλεγε καὶ δὲν τὴν διέκλιπτον. Ἐσθάνοντο καλῶς ὅτι ἡ ὥρα ἐκείνη ἦτο ἐπίσημος, ἐνόουν ὅτι τὸ μέλλον νὰ συμβῇ ὅα ἦτο ὀριστικόν, ἀμετάκλητον, ἀλλ' οὐδέτερος αὐτῶν ἦτο εἰς καταστάσιν νὰ προίδη . . Ἐκἀθῆντο ἐπιβεβεῖς, σχεδὸν αὐτομάτως, ἀναμένοντες, ἀκροώμενοι . . Μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἐκστατικῶν ἀνδρῶν ἡ Μπεττίνα μόνη ἦτο ἀτάραχος . . Μετὰ φωνῆς δὲ καθαρᾶς καὶ σαφέστατα εἶπε :

— Θὰ σας εἰπῶ κατὰ πρῶτον, πάτερ Κωνσταντίε, καὶ τοῦτο διὰ νὰ καθησυχάσω ἐντελῶς τὴν συνειδήσιν σας, ὅα σας εἰπῶ ὅτι ἤλθα ἐδῶ μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τοῦ γαμβροῦ μου. Εἰξεύρουν διατί ἔρχομαι, εἰξεύρουν τί ἔρχομαι νὰ κάμω καὶ ὄχι μόνον τὸ εἰξεύρουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιδοκιμαζοῦν. Τώρα πλέον συννοήθημεν ἡ ἔχετε καμμίαν ἀντίρρῃσιν ; Λοιπὸν ! με φέρε ἐδῶ ἡ ἐπιστολή σας, κύριε Ἰωάννη, ἡ ἐπιστολή σας, διὰ τῆς ὁποίας ἀναγγέλλετε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅτι δὲν εἴμπορεῖτε ἀπόψε νὰ ἔλθετε νὰ συμπάγωμεν, διότι εἶσθε ἠναγκασμένοι νὰ ἀναχωρήσατε ἀφῄκτως. Ἡ ἐπιστολή σας αὐτὴ μοῦ ἐλάσασεν ὅα μοῦ τὰ σχέδια . . Τῶ ὄντι ἀπόψε—μετὰ τὴν ἀδειαν ἐνοεῖται καὶ τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τοῦ γαμβροῦ μου—ἤθελα μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ σας πάρω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν κήπον, κύριε Ἰωάννη, νὰ καθίσω μαζί σας εἰς ἐν θρανίον, — καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς μοῦ ἤλθεν ἡ παιδαριώδης ὁρεξὶς νὰ διαλέξω τὴν θέσιν, τώρα δὲ πρὸ ὀλίγων—ἐκεῖ λοιπὸν ἤθελα νὰ σας ἐκφωνήσω σύντομον λογιῶριον, πρώτηταίμασμένον καὶ μελετημένον, τὸ εἰξεύρω σχεδὸν ἀπ' ἔξω, διότι ἀφ' ὄτου λείπετε αὐτὸ καὶ μόνον τὸ λογιῶριον ἔχω εἰς τὸν νόνον μου. Ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας τὸ ἐπαναλαμβάνω μέσα μου. Τοῦτο λοιπὸν ἐσκόπευα νὰ κάμω, ἐννοεῖτε δὲ ὅτι ἡ ἐπιστολή σας . . Ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπα :

των θρόνων, ήτις έκτοτε αντιπροσωπεύεται μόνον υπό χωρίων διασπαρμένων περί τους ναούς.

Η τελεία παρακμή των Θηβών πρό της πτώσεως της ειδωλολατρίας, και ή απόσπασις ήτις έχωριζεν αυτήν από έκάστην των τελευταίων αντιζήλων της προσφύλαξαν τὰ μνημεία αυτής από τό να χρησιμεύσουν, καθώς τὰ τής Μέμφιδος, ως οικοδομική ύλη, άλλεπαλλήλων πρωτευουσών. Τοιούτοτρόπως κατά τό πρώτον ήμισυ του παρόντος αιώνας ή θέα του τόπου δεν θά ήτο πολύ διάφορος, ήν παρουσιάζεν ήτε ο Πτολεμαίος Λάβυρος εξήλαυθεν εξ αυτού τὰ φιλεκδικητικά του στρατεύματα. Η σμικροδραστηριότητα του άμαθοϋς περιηγητού, όστις εργάζεται ως ο μϋς και ο σκώληξ, επροξενει πλείονα φθοράν ή πάσα άλλη φυσική δύναμις, και πενήκοντα έτη συστηματικής συλήσεως υπήρξαν μάλλον βλαβερά, παρά ή παραδικτή των κατακτητών. Μολταυτα πάντα σχεδόν τὰ μεγάλα οικοδομήματα είναι ακόμη ήρθια, και ακόμη δυναμέθια να παρακολουθήσωμεν την συνέχειαν των εικόνων εν τοις βυζαντικοις τάφοις.

Εκ πάντων των ναών της Αιγύπτου, αν ούχί του κόσμου, τό προς τό ανατολικόν αυτόν μέρος κύριον οικοδόμημα των Θηβών, καλούμενον νϋν ο ναός του Έλ Καρνάκ, είναι πιθανώς ο μέγιστος, βεβαίως ο δαπανηρότατος. Ητον αφιερωμένος τῷ Αμών-ρα, και ήτον ο κεντρικός βωμός της Αιγύπτου καθ' όλην την διάρκεια της αυτοκρατορίας.

Φιλόπονος τις λόγιος εκ Γερμανίας, ο Dr Dümichen εδημοσίευσεν ώραιόν σχέδιον της ύλης οικοδομής με τους περιστοιχούντας αυτή την μικρότερους ναούς, σημειώσας τας άλλεπαλλήλους προσθήκας δια διαφερόντων χρόνων. Εκ της παραστάσεως αυτής φαίνεται, ότι από της δωδεκάτης δυναστείας μέχρι των Έλληνων βασιλέων, κατά διάστημα δύο χιλιάδων και επέκεινα έτών, δυναμέθια να διακρίνωμεν τὰ έργα εικοσιτεσσάρων περιόδων, ών εξ φέρουσι την σφραγίδα ολοκλήρων βασιλείων οίκων, ενφ οι δεκαοκτώ αντιπροσωπεύουσιν άπλάς βασιλείας σημαντικὰς κυρίως δι' εποίησαν μεγάλας προσθήκας.

Ούδεις μέγας καθεδρικός ή μοναστηριακός ναός παρουσιάζει ήμιν τόσον μακράν άλλεπαλλήλον εργασίαν και Ιστορίαν τόσον συνεχή. Εν τῷ ναῷ του Έλ Καρνάκ δεν έχομεν μόνον τους ρυθμούς πολλῶν εποχών και την καλλιαιθησίαν μοναρχών διαφόρου καταγωγής, αλλά και έκαστον μέλος της άχανοϋς οικοδομής είναι επιγεγραμμένον, ενδοθεν και εξωθεν, με ήρησκευτικὰς παραστάσεις και Ιστορικάς σκηνάς, με ζήρας εξεικονίσεις της προς τους θεούς λατρείας και με ζωηράς εικόνας μεγάλων νικητών πάντων επεξηγουμένων δι' επιγραφών. Δεν είναι

μόνον ναός, αλλά και άρχαίον Ιστορικῶν έγγραφων. Έδώ έχεις τον μακράν κατάλογον των κατακτήσεων του Σχισάκ, εν φ μνημονεύονται αι Ασυτικαί του Ισαήλ πόλεις και οι δυνατοί του Ιούδα. Έδώ την έτι παλαιότεραν συνθήκην Ραμσή του Β' μετά των Χιττιτών, του πρό πολλού λησημονηθέντος και σήμερα μόλις αναδιωμένου εκ της λήθης έθνους, τό όποιον παλαι ποτέ έμερίσθη επιτυχώς εξ Ισου μετά της Αιγύπτου τό κράτος της Ανατολής. Ταυτα είναι μόνον μικρά δείγματα των πολυτίμων έγγραφων των καλυπτόντων τους τοίχους του ναού. Έτι πλείονα μένουσιν υπό την γῆν, διότι πάσα εκκαθάρισις των Οαλάμων παρέχει νέκ εις τό φῶς κειμήλια.

Ο ναός αυτός όλος εκτισμένος δια στερωών λίθων είναι, δια τό καταπληκτικόν αυτού μέγεθος, μεταξύ των ναών ό,τι είναι ή μεγάλη πυραμίς μεταξύ τάφων. Τό πλάτος των πρός δυσμάς προφυλαίων είναι υπέρ τους 360 πόδας. Ο πρώτος περίβολος έχει 329 ποδών πλάτος και 275 μήκος, και από αυτού εισεργόμεθα εις τὸν σηκόν, υποβαταζόμενον υπό 154 κίωνων, ών οι μεν της κεντρικής σειράς είναι σχεδόν 70 πόδας ύψηλοι, με διάμετρον 12 περίπου ποδών, οι δε των εκατέρωθεν σειρών 49 πόδας ύψηλοι, με διάμετρον ποδών περίπου 9. Αι μεγάλαί στήλαι φέρουσι κινογράφους όμοιας προς τό κυκλωειδές σχήμα του πάπυρου, ενφ τὰ των μικροτέρων ομοιάζουσι κάλυκας λωτού. Έν τῷ άχανει ταύτη στοάζ δύναται να περιληφθῇ ο καθεδρικός ναός της Παναγίας των Παρισίων χωρίς να φάσῃ τους τοίχους. Μολονότι φέρει τὰ ίχνη των συμφορών της πόλεως, τό θαυμάσιόν τούτο μνημειον του μεγάλειου των Θηβών είναι ακόμη τεραστίως μέγα διάσος στήλων έγείρεται εκάτέρωθεν αυτού, υπό τας όποιὰς δυσκολεύεται τις να πιστεύσῃ, ότι κινείται μεταξύ έργων ανθρώπων, την αυτήνσχόντων με ήμιας δύναμιν και την αυτήν φύσιν. Προχωρούντες περαιτέρω παρκτηρούμεν τους δύο όρθους όβελίσκους εξ έρυθρού γρανίτου, εξ ών ο μεν εις είναι δημιουργήμα φιλοδόξου γυναικός, της βασιλισσης Κατασοϋ, μονόλιθος 108 πόδας ύψηλός, ο ύψιστος εν τῷ κόσμῳ, αν άλλοτε ενδεδυμένος χρυσοῦ άπέφθῃ και χρησιμεύων ως Ιστορικόν ένταύτῳ μνημειον, ως αρχιτεκτονικόν κόσμημα και ως φωτοβόλος οδηγός'. Η επί της βάσεως αυτού επιγραφή μας άφηγείται, ότι ή ύλη εργασία

1. Οι όβελίσκοι εν Αιγύπτῳ είχαν τριπλόν σκοπόν. Εδρύνοντο πρό των προφυλαίων των ναῶν ήρπον αφιερωτικὰς επιγραφὰς, και δέκοντον, κάθειο αυτοί τας μακράς οριζοντίους γραμμάς αναπαύοντες τους οφθαλμούς τρίτον δε κεκαλυμμένοι την κορυφήν ή τό όλον υπό στήλωντος χρυσοῦ ίχρησίμευον ως οδηγοί των μακρόθεν δια της Ιρημου προσερχομένων προσκνητών

της μεταφορας, της έγγλυφής και της ιδρύσεως του πελώριου τούτου μονολίθου διήρκεσε δεκαεννέα μόνον μῆνας. Έδώ και κατέναντι της θέσεως ταύτης τὰ λείψανα του ναού είναι επισσωρευμένα εν συγχύσει, ήτις μας κάμνει να θαυμάζωμεν την υπομονήν την δυναμείσαν να καταστρέψῃ ούχ ήττον ή την υπομονήν, ήτις φιλοδόμησε τό πρώτον τον καταπληκτικόν όγκον, άλλοτε μεν εν μεγαλοπρεπει τάξει διατελούντα, νϋν δε πεφυρωμένον εις σωρούς όρεούψεις.

Έτερος μέγας ναός, ο του Έλ Ούκασϋρ, εκτισται επί του αυτού παροχθίου του ποταμού. Άλλ' ανάγκη να περάσωμεν εις την άπέναντι δυτικήν όχθην, την όχθην των τάφων, όπως γνωρίσωμεν τα πολλά νεκρικά τεμένη.

Εις έτι παλαιότερους χρόνους έκάστη πυραμίς είχε τον έαυτης νασκον ούχι εν τῷ οικοδομήματι, ως εν τοις ιδιωτικοις τάφοις, αλλά πρό αυτής, προς πλείονα ασφάλειαν του βασιλικού μνήματος, όπερ εφράσσεται τελείως εύθις ως ή μεγάλη βασιλική σαρκοφάγος καθυφίετο εις τον τόπον της αναπαύσεως. Ομοίως οι Θηβαίοι βασιλείς εθάπτοντο εις χωριστήν κοιλάδα, όπισθεν του όρου, του όποιου ή ανυπερβίαιος κορυφή, άπειρήξιμιας υψώσεως, άπερραδει του βασιλικου κοιμητηρίου, εφαινετο ως εις ορουρούσα τους τάφους των. Κατά μήκος των όρίων της έρήμου, κάτωθεν του όρου, ύψοϋνται σειραί ναών, όστινες, αν και είναι αφιερωμένοι εις θεούς, ήσαν όμως ήρωα των βασιλέων, εξαγγέλλοντα εις τους επιγενεστέρους τὰ κατορθώματα της βασιλείας αυτών, εν φ ή Ιστορία του πεπρωμένου των εν τῷ χωρῳ, ήν οι Αιγύπτιοι εκάλουν «τον άλλον κόσμον» επεφυλάσσετο δια τους τοίχους των μυστηριωδών αυτών τάφων. Αναχωρούντες βορειθεν συναντώμεν πρώτον τον ναόν, εν Ραμσήσ ό Β' συνεπλήρωσε δια τον πατέρα και τον πάππον του. Έπειτα φθάνομεν εις τό μεγαλύτερον μνημειον, όπερ εκτισε δια την ιδίαν αυτού φήμην, τό Ραμσειον. Έδώ, εν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ, κείται καταπερσών ο κυλοσός του βασιλέως, εξ έρυθρού γρανίτου, έχων άλλοτε 60 ποδών ύφος, και ζυγίζων 887 τόνους, στερός όγκος, ο μέγιστος μονόλιθος άνδριάς εν Αιγύπτῳ ή εν τῷ κόσμῳ, όστις όμως κρημισθείς εθραύσθη υπό των Ασυρίων ή των Περσών. Ο ναός ούτος δια την άγνότητα των καμπυλών και των εύθειων γραμμών των κίωνων του, και δια την ζωηρότητα των πολεμικών σκηνών του, δεν υπερβάλλεται υπ' ούδενός των αιγυπτιακών μνημείων. Οι δύο άνδριάντες εν τῷ πεδιόδι, δεύτεροι μόνον τό μέγεθος ως προς τον περσόντα του Ραμσή, είναι σχεδόν παν ό,τι υπελαθή εκ του μεγάλου ναού Αμενάθ του τρίτου, άρχαιοτέρου τινός δυναστού. Έτι άπωτέρω ύψοϋται ο πελώριος

κίων του Μεδηνετ-Χαβοϋ, ναού Ραμσή του τρίτου, επί των τοίχων του όποιου βλέπομεν την Ιστορίαν των πολέμων αυτού προς τὰ ναυτικά της Μεσογείου έθνη, ως άνάγλυπτον όμμηρικὴν έποποιάν, ήτις μας παρουσιάζει μεταξύ άλλων την άρχαιοτάτην εικόνα ναυμαχίας καθ' ήν τὰ αιγυπτιακά σκάφη νικώσι τους Ιαλασσινοϋς της Μεσογείου. Παραπλευρώς, ούκί έγγύς τῆ βάσει των αποκρήμνων βράχων, είναι ο ναός της βασιλισσης Χατεσοϋ και των αδελφών της, Τάθμη Β' και Τάθμη Γ', όστις μέε ενδιαφέρει κυρίως δι' όσα μας διηγείται, εν τῷ λόγῳ και εν εικόσι, περί της ενόπλου άπαστολής ήν ή φιφοκινίδυος βασιλισσα εξαπέστειλεν εις την γῆν των άρωμάτων, όπως τῆ άποκομίσῃ τὰ πολύτιμα της προϊόντα, εξ ών τὰ βαλσαμοφόρα δένδρα εφύτευσεν εν τῇ πρωτεύούση. Τὰ Ιστορούμενα περί Τάθμη του τρίτου είναι μάλλον ενδιαφέροντα εν τῷ ναῷ του Έλ Καρνάκ παρά ένταυθα.

Μεταξύ των ναών και του όρου, εν χωριστοις λόφοις ή εν τῷ όμαλῷ πεδίῳ κεινται οι κατά τό φαινόμενον αναρίθμητοι τάφοι του Θηβαϊκού λαοϋ, πλήρεις, εφ όσον εφείσθη αυτών ο περιηγητής, των θαυμαστάων εκείνων εικόνων, όστινες μας άκείρωσι εις τὸν παρά τῆς χιλίων έτών καθημερινόν βλον, όστινες όμως δεν διηγούνται ειμή τὰ του άλλου κόσμου», τὰς προπαρασκευὰς δια τὰ τελευταία θρησκευτικὰ καθήκοντα, τὰς νεκρικές πομπὰς, την μέλλουσαν ζωήν. Έν ταις λεπταίς επιγραφαις, ών έκαστοῦ γράμμα ή λέξις είναι ζωγραφητά Ιερογλυφικά, νϋν αφειδώς καλοβωμένα, επανειλαμβάνοντο οι έλεγχοι των θρηωδιών, αι κραυγαί της γήρευσάσης συζύγου, τό επικηδειον ήσμα, τό όποιον κατελύπει και συγχρόνως εφαιδρυνε τῆ νεκρικήν τελετήν. Διότι τό παραπονεντικόν των κιαρωδών ήσμα εν τῷ μέσῳ των φαγητῶν και ποτῶν, της μουσικής και του χοροϋ, συνεβούλευε την όμήγυριν την ούτως παραδόξως αποδιδούσαν τας τελευταίας τιμάς τῷ νεκρῷ να χαρῆ την ζωήν, άλλα πάντοτε ενθυμουμένη τὰ καθήκοντα και τό τέλος αυτής. Ιδέαν τινά της λαμπρότητος των μνημείων τούτων μάς παρέχει τό γεγονός, ότι ο εύρύτατος τάφος εχει εν ταις κοιλότησιν αυτού πλέον των 23000 τετραγωνικών ποδών έμβαδόν, κατέχων σχεδόν εν στρέμμα και εν τέταρτον του βράχου, και εκπηγμένος τους τοίχους πάντων των Οαλάμων, εκτός του κυρίου μνήματος, πλήρησ άναγλύφων. Άλλά τό μνημειον τούτο εινα ο γίγας μεταξύ των Θηβαίων τάφων.

Μακρῶ όπισθεν, εν τῇ άποκειρρυμένη κοιλάδι, κεινται οι τάφοι των βασιλέων της αυτοκρατορίας λελαξευμένοι βαθείως εν τῷ βράχῳ και κεκαλυμμένοι υπό μυστικῶν εικόνων και επιγραφῶν, έκθετουσῶν τὰ υπό των Αιγυπτίων

νόδες ἐπιχείρημα τοῦ πλοιάρχου. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο. Ἐκτακτοὶ ἀμαξοστοιχίαι ὤρισθησαν ἐκ πάσης πόλεως καὶ χωρίου πρὸς μεταφορὰν ἐπιβατῶν, χιλιάδες δ' αὐτῶν ἐκάλυπτον τὰς ὄχθας τοῦ Νιαγάρᾳ τὴν 21 Ἰουλίου, ἡμέραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἀπόπειρα τῆς διαβάσεως, ἢ οὕτω τραγικῶς ἀπολήξασα. Ἴδου δὲ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Καθὰ εἶχε προαγγελθῆ, τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν, ὁ πλοίαρχος Wash ἐπήδησεν ἐκ τῆς λέμβου αὐτοῦ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ καταράκτου. Ὡς καὶ ὅτε διεκολύθησεν τὴν Μάγγην, ἔφερε μικρὸν μεταξίνον βρακίον. Ἐφ' ὅσον παρέμενεν εἰς τὴν ἀκτὴν, σιωπῇ στυγνῇ κατεῖχεν ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα, ἐν ζήτησιν ἀπειρον, παταγῶδες διετάραξε μέχρις οὐρανοῦ τὸν ἀέρα, ἐκπεμφθὲν ἐξ ἑκατῶν χιλιάδων στομάτων.

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ ὁ πλοίαρχος ὤρμησε ταχέως πρὸς τὸ μέσον τοῦ ρεύματος, ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς βράχους, κινδυνώδεστους ὄντας ἐνεκὰ τῆς στενότητος τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο. Καθ' ὅσον δὲ τὸ ρεῦμα παρέσυρε καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτόν, τὸ πλῆθος ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν ὄχθων σιωπηλὸν ἀλλὰ ἀσθμαίνον καὶ λιγγυῶν ἐκ τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας.

Μὲ ὄλην τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ῥώμην ὁ πλοίαρχος ἐφαίνετο μὴ ἐντελῶς κύριος τῶν κινήσεων αὐτοῦ. Ἰσχυραὶ δίναι τοῦ ρεύματος κατ' ἐπανάληψιν ἐγένοντο αὐτοῦ κύριαι, καὶ συνέστρεφον κυλινδουσαι αὐτόν· ἐκείνος δὲ κατάρθου νὰ ἐκφεύγῃ αὐτῶν καταδύων, ἀλλὰ μόλις ἀνεφαίνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ νέοι πάλιν στροβίλοι τὸν ἐλάμβανον καὶ τὸν κατέπινον εἰς τὰ βάθη τοῦ φοβεροῦ ρεύματος. Τέλος κατάρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πλατύτερον τοῦ ποταμοῦ μέρος· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπέπεσε εἰς γιγάντειόν τινα στροβίλον. Καίτοι δὲ κατέβαλεν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα ἵνα παρακάμψῃ αὐτόν, οὐχ ἤπτον ἠρόαγῃ ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὑπ' ἀοράτου χειρός, καὶ μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς κατατροφήθη εἰς τὸ φρικαλέον βράθρον. Δις ἢ τρις ἐν τῇ περιδινήσει ἐκείνῃ οἱ ἐντρομοὶ θεαταὶ τὸν εἶδον ἀναφανέντα, παλίνιον τοῦ μυχωμένου ρεύματος, κατόπιν δὲ πάλιν ἀφαντον γενόμενον ἐν τῷ στροβίλῳ, ἐν ᾧ κατεῖχεν αὐτὸν δυνάμεις τις ἀκατανίκητος.

Καὶ μετὰ ταῦτα τίποτε πλέον! Οὐδ' ἔχνος ἐφάνη πού τοῦ ἀτυχοῦς πλοιάρχου. Περιδινόμενος εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα βάθη, πτώμα ἀδρανές, εὐρῶν τὸν θάνατον ἐξ ἀσφυξίας, ἔμεινε βορᾶ τοῦ ἀπηνόου τῶν ὑδάτων δαίμονος· μόνον δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν θεαταὶ τινες ἐνόμισαν ἔτι τὸν ἐπανεῖδον διὰ τελευταίαν φορὰν, εἰς

μακρυνόν τι ρεῦμα, ἐπιπλέοντα εἰκῆ καὶ ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν κυμάτων ἐλαυνόμενον ὡς ναυάγιον ἐλαεινόν.

δ.—

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς τούτου ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ εἰς τῶν διαπρεπῶν ποιητῶν τῆς νέας Ἑλλάδος, ὁ Ἰωάννης Τυπάλδος. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ποιητικῆς ἔξιας τοῦ Τυπάλδου ἱκανὸς λόγος γίνεται ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τοῦ Δελτίου. Ἴνα δὲ γνωρίσωμεν πληρέστερον τοὺς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας τὸν ἐκλεπόντα ἐπιφανῆ λόγιον, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ἐν ἑκ τῶν πολλῶν καὶ καλλίστων προϊόντων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ποιητικὸν κληροδότημα, ὅπερ κατέλειπεν ἡμῖν ἡ φιλόκατος καὶ πλήρης ὑψηλῆς ἱμπνεύσεως Μούσα τοῦ ποιητοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου].

Παιδάκι ὀλόχαρο,
Ἄνθος Μαγιστοῦ,
Ἐ τὴν ἄκρη κάβεται
Τοῦ ποταμοῦ.
Λουλούδι κόκκινο
Μέσα πετάει,
Γέρνει ἔς τὰ κύματα
Καὶ τὸ τηράει.

Καὶ μὲ μιὰς ἄστραψαν
Μέσ' τὰ νερὰ
Τὰ μοσχομύριστα
Χρυσὰ μαλλιά.
Φερόγουν τὰ κύματα
Φεγγοβολῶντας,
Τ' ἄνθη παράμερα
Ἀπαρτῶντας.

Π α ι δ α κ ι.— * Ποτάμι ἀχάριστο
Ἐχρῖς ὀχθαίς
Ὅλο λουλούδια
Κι' ὄλο μυρτιαίς!
* Κ' ἐσὺ τὸ κύμα σου
Ἐρχεῖς ἀκύμα,
Ποτάμι ἀχάριστο,
Σὲ ξένο χῶμα.

* Ἐγὼ ἔς τῆς μάνας μου
Τὴν ἀγκαλιὰ
Κλεισμένο στέκομαι
Ὅλο χαρὰ.
Καὶ τὸ λουλούδι,
Ποῦ χε ἀπαργιάσει
Τὸ κύμα ἀντίπερα,
Κινεῖ νὰ πιάσῃ.

* Ὅταν αἰφιῖδια
Ἄπ' τὰ νερὰ
Γέροντας κάτασπρος
Βγαίνει μὲ μιά,
Τάσπρος του γένεια
Τ' ἄδωο τηράζει
Ἄλλε τὸ βλέμμα τὸν
Ἐ ἀνάτριχιάζει

Χ ἄ ρ ο ς.— Αὐτοῦ τί κάθεται,
Παιδί μικρὸ;
Π α ι δ.— Ἐλ' ῥῆτῃ ἡ μανούλα μου,
Τὴν καρτερῶ.

Χ.— Ἐλα, παιδάκι μου,
Ἐ τὴν ἀγκαλιὰ μου,
Γιὰ σὲ παράτησα
Τὴν κατοικίᾳ μου.

Π.— Ὅγρᾳ ἔν' τὴ βουχὰ σου
Καὶ τὸ κορμί,
Μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιὰ σου
Ἐν' κρῦο πολὺ.

Χ.— Ὅσα λουλούδια
Καὶ ἀνθούς μου θάσεις
Στρῶνω ἔς τὸν κόρφο μου
Νὰ μὴν κρυώσης.

Παῖδι τὰ μάτια μου
Ὅσαν ἐσὲ,
Δὶν εἶδον ἄγγελο
Ἐ τὴ γῆ ποτὲ.

* Ἐλὰ ἔς τὸν τύπο μου
Νὰ βρῆς στολίδια,
Τραγουδία ἀνηκουστα
Λογιῶν παιγνιδία.

Π.— Ἐλ' ῥῆτῃ ζητῶντάς με,
Κι' ἄ δὲν μ' εὐρῆ,
Πολὴ ἡ μανούλα μου
Ἐ πικραθῆ.

Χ.— Γνωρίζει ἡ μάνα σου
Τὸ πάτημά μου,
Σὲ ἔρριπαι γλιγόρα
Ἐ τὴν ἀγκαλιὰ μου.

Καὶ σ' ἐσὲ ὁ ἄρχεται
Παντοταῖνα,
Τὴν ἀγῆ χάραμα,
Τὸ βράδυ ἀργά—

Π.— Γιὰ τὴ Χριστόγεννα,
Γι' αὔριο μὸς κᾶνει
Ὅλασπρος φῶρεμα,
Μ' ἀνθούς στεφάνι.

Χ.— Παιδί μου, ὀλόλαμπρα
Σὲ νύσαι μ' αὐτὰ
Σὲ πᾶει ὡς ἄγγελο
Ἐ τὴν ἐκκλησιά.

Π.— Γέρο, ἡ μανούλα μου
Μοῦ τραγουδάει,
Μέσα ἔς τὸν κόρφο τῆς
Μ' ἀποκοιμάει.

Χ.— Καὶ μέσ' ἔς τὸν κόρφο μου
Ἐλ' κοιμηθῆς,
Χωρὶς ἐνείρατα
Ποτὲ νὰ ἰδῆς.

Π.— Τὴν νύκτα ἡ μάνα μου
Ὅταν ξυπνήσῃ,
Γιὰ μὲ, ζητῶντάς με
Ἐλ' λαχταρίζει.

Χ.— Μέσ' ἔς τὴν ἀτάραχη,
Κ' ἔρρη συχτιὰ
Σὲ βάνω, νήπιό μου,
Γλυκὰ, γλυκὰ,

Μέσ' ἔς τὴν ὀλόνοικη
Τὴν ἀγκαλιὰ τῆς,
Γιὰ νὰ σὲ χαίρῃται
Ἐ τὴ ἐνείρατά τῆς.

Π.— Τ' ἄνθος τοῦ ἐπὶτίξια
Κάθε ἀγηνῆ,
Ἀπαρτῶντάς το
Ἐλ' μαρνανθῆ.

Χ.— Λουλούδια γύρω του
Μύρια ὁ' ἀνθίζῶν
Νύκτα τ' ἀστέρια
Σοῦ τὴ ποτίζῶν

Π.— Χλομή ναι ἡ ὄψι σου
Τὸ βλέμμα ἀργό—
Γέρο, σὲ σκιάζομαι
Ποῦ σὲ θωρῶ.

Χ.— Ἐσὸ ἔς τὸν κόρφο μου
Χόνις λαμπάδα,
Ποῦ σβουτ τῆς ὄψις μου
Τὴν μάσρη ἀχνάδα.

Π.— Ἀκούω τῆς μάνας μου
Τὴν στεναχίᾳ—
Χ.— Ἐν' ἀεροπόρημα
Μέσ' ἔς τὴ κλαδιά.

Π.— Τί κρυφὰ κλάματα
Τ' ἄφρι φέρνει;
Χ.— Τὸ κύμα βόγκωντας
Τὸ βράχο δέρνει.

Π.— Ὅταν μ' ἐπλάκωσες
Μάνα μου ἰδῶ—
Μάνα, ἔς τὸν κόρφο σου
Νὰ κοιμηθῶ.

Χ.— Γιὰ ἰδῆς ἀνθρώπελο
Ἐ τὸ πλάι σου στρῶμα,
Καὶ μοσχολλίξανα
Βγαίνει τὸ χῶμα.

Παῖδι μου πλάγιασε
Καὶ τὸ φιλί
Ἐ τὸ δίνει ἡ μάνα σου,
Δὲ σ' τὸ κρατεῖ.

* Ὅταν ὀλόμαυρη
Ἢ νύκτα φαίνεται
Ἐ τὸ χῶμα γέρωντας
Ὅ ἀνθός μαραίνεται.

* Ἢ μάνα ἡ ἄχρη
Φθίνει μὲ μιά,
Καὶ τὸ παιδάκι τῆς
Ἀ ποζιτῆ.

Ἐάν κρίνο βλέπει το
Ἐ τ' ἄνθρα γαρμένο,
Τὸ φιλεὶ τρέμωντας
Ἄ πομπιμένο.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθές, κατὰ τὰς 10 τῆς νυκτός, ὁ κ. Π* ἐπιβαίνει ἀμαξίης ἐν σπουδῇ λέγων πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς ὄρισμένον μέρος. Καθ' ὅδον ὁ Π* παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἔχει λεπτὸν ἐπάνω του νὰ πληρώσῃ τὸ ἀγώγιον. Ἐν τῇ ἀμηνανίᾳ του προστρέχει εἰς εὐφυῆς μέσον, ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ἄμια φιλία εἰς τὸ μέρος ἔπου ἤθελε, καταβαίνει τῆς ἀμαξίης καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην·

— Δὲν μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, ἓνα σπέρτο νὰ ἰδῶ ναῦρω μιὰ λίρα πού μοῦ πεσε μέσα τὰμάξι;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ ἀμαξηλάτης:

— Καὶ πού νὰ τὸ βρῶ τώρα τὸ σπέρτο; Ἄφρησε, τῇ βρισκώ γὼ τῇ λίρα, καὶ σοῦ δίδω τὰ βόστα ἄν σὲ ξαναἰδῶ.

Καὶ μεσσησας τοὺς ἄππους του γίνεται ἀφαντος.

Τὸ πλήρωμα ναυαγήσαντος πλοίου εἶχε καταρθῶσαι νὰ περισωθῇ ἐντὸς μιᾶς λέμβου, δι' ἧς προσήγγισεν εἰς ἀγνωστὸν τινα χώραν. Οἱ ναυαγοὶ κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσαν τὸν τόπον ἀκατοίκητον, ἀλλὰ μετὰ τινὰ αὐτῶν περιπλάνησιν ἀφρῆς ἀπαντῶσι τινὰ ἀπηγγονισμένον.

— Παιδιά, φωνάζει τότε εἰς αὐτῶν, εὐρισκόμεθα σὲ τόπο πολιτισμένο!

ΑΛΗΘΕΙΑ

Δὲν δύναται τις νὰ κάμῃ καλὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δύναται ὅμως νὰ ἐπιδεικνύῃ πάντοτε καλοσύνην.

Τὰ ὄψα τοῦ περιέργου ὀμοιάζουσι πρὸς τὰς αἰκίας (βεντούζας), αἵτινες ἔλκουσι πρὸς ἑαυτὰς πᾶν ὅ,τι κακὸν ἐν τῷ αἵματι.

Ὁ πνευματώδης ἄνθρωπος εἶνε μηδὲν, ἂν δὲν συνενῶι μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτηῆρος.

Δυσκολώτερον εἶνε νὰ διατηρήσῃ τις τοὺς φίλους ἢ νὰ ἀποκτήσῃ ταιούτους.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σημναὶ ἐν Ἀμερικῇ. — Οἱ ἀδελφοὶ Barber, υἱοὶ στρατιώτου φονευθέντος ἐν πολέμῳ, ἀνατραφέντες ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐν ὀρφανοτροφείῳ, ἐλυμαίνοντο ἀπὸ πολλοῦ τὰς πολιτείας Κανσας, Ἰλλινόα καὶ Ἰόβα, φονεύοντες, διακρίζοντες, τράμον ἐνσπειρόντες καθ' ἑλὴν τὴν χώραν. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1882 εἶχον φονεῦσαι ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον καταλαβόντα ἐπ' αὐτοφώρῳ αὐτοῦ καὶ θέλοντα νὰ τοὺς συλλάβῃ. Ἐκτοτε ἡ δικαιοσύνη μάτην ἠγωνίσθη νὰ συλλάβῃ τοὺς δύο φοβεροὺς ληστές.

Τὴν 23 παρελθόντος Ἰουνίου οἱ ἀδελφοὶ Barber ἤλθον νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς ἔπαυλιν, κειμένην 15 μίλλια μακρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως Βαρβελέυ, ἐν τῇ πολιτείᾳ Ἰόβα. Ἐκρούθησαν ἐν τῇ χώρῳ καὶ τὴν ἐπαύριον εἰσηλθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν ὅπως ζητήσωσι τροφήν. Οἱ ἀποικοὶ ἀνεγνώρισαν παραχρῆμα τοὺς δύο ληστές, καὶ ἐνῶ τινὲς μετέβησαν πρὸς αἰτήσιν ἐπικουρίας, οἱ λοιποὶ συνδιελέγοντο πρὸς αὐτοὺς φιλίως. Ἰκανοὶ γείτονες προσέδραμον, ἀλλ' εἰς αὐτῶν ἀσυνέτως ἀνέκραζεν ἅμα εἰσελθόντες: «Σὺς συλλαμβάνομεν!» Τότε οἱ ἀδελφοὶ Barber διὰ τῶν πολυκρότων αὐτῶν ἐφόνευσαν καὶ ἐτραυματίασαν πολλοὺς ἐν τούτοις οἱ ἀποικοὶ κατώρθωσαν νὰ δεσμεύσωσι καὶ ἀγάγωσιν αὐτοὺς εἰς Βαρβελέυ. Ἡ εἰδήσις τῆς συλλήψεως τῶν δύο κικουρύγων διεδόθη ἐν ἄκαρπῳ καθ' ἑλὴν τὴν χώραν. Οἱ ἀποικοὶ σωρηδὸν πανταχόθεν κατανηθύνθησαν εἰς τὴν πολίχνην ἀπαιτοῦντες ὡς δικαίωμα αὐτῶν νὰ δικάσωσι συνοπτικῶς καὶ θανατώσωσιν αὐτούς.

Τὴν 9 μ. μ. πράγματι ὁ ὄχλος εἰσώρμησεν εἰς τὰς φυλακὰς ἐκδιώξας τοὺς φύλακας. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν κεκλεισμένοι ἐν στερεῇ εἰρηκτῇ ἀλλὰ διὰ σιδηρουργικῶν ἐργαλείων ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἐθραύσθη ἡ σιδηρᾶ αὐτῆς θύρα. Οἱ λησταὶ ἤχθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐκεῖ δ' ἐζήτησαν ὡς ἐσχάτην χάριν ν' ἀποτεινῶσι λέξεις τινὰς πρὸς τὸ πλῆθος. Ἡ χάρις τοῖς ἀπεινεύθη καὶ ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀδελφῶν, εἰκοσιπενταέτης, ἐκαυχῆθη ὅτι ἐφόνευσεν ἱκανοὺς ἀποίκους, ὁ δὲ νεώτερος, εἰκοσιτρεῖτη, προσέλασε τοὺς δημίους νὰ τὸν κρεμάσωσιν «μὲ καλὸν τρόπον». Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλεν ν' ἀναβιβασθῶσιν εἰς τὴν ἀγγλόνην, ὁ δήμαρχος κρενέβη καὶ ἀπήτησεν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἡ θανάτωσις νὰ γείνη ἐκτὸς τῆς ζώνης τῆς πόλεως. Ἡ ἀπίκτισις του εἰσηκούσθη καὶ οἱ κατάδικοι ἤχθησαν εἰς τὴν πεδιάδα ὑπὸ τῶν προθύμως ἀναλαβόντων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατώσεως ἐσαμάτησαν ὑπὸ δένδρον τι, καὶ παρεχώρησαν λεπτὰ τινα εἰς τοὺς καταδικῶς ὅπως προσευχηθῶσιν, ἀλλ' οὗτοι ἠρνήθησαν ζητή-

σαντες ἀπλῶς νὰ διαβιάσωσιν εἰς τὰς συζύγους των τὰ ἐπ' αὐτῶν εὐρεθέντα χρήματα.

Πρῶτος ἀπηγγονίσθη ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν ἡ θανάτωσις αὐτοῦ διήρκεσε δέκα λεπτὰ, καθ' ἃ ὁ πρεσβύτερος Barber ἐθεάτο ἡσύχως τὸ πρᾶγμα· μετ' ὀλίγον ἀνηστήθη καὶ αὐτὸς εἰς ἄλλον κλάδον τοῦ αὐτοῦ δένδρου.

Τὸ μεσονύκτιον, ἡ δημοσία δικαιοσύνη εἶχε περατώσει πλεόν τὸ καθήκον αὐτῆς, καὶ ἕκαστος τῶν ἀποικῶν ἐπέστρεψεν οἴκαδε. Καὶ καθὰ διαβιβαστοὶ μικρὰ τις ἐγγυρία ἐφημερίς: τὰ πάντα διεξήχθησαν κανονικῶς, τὸ κοινὸν προσήλθη «μὲ καλὸν τρόπον» ὡς καὶ οἱ δύο κατάδικοι, οἵτινες οὐδὲ ν' ἀντιστάσωσιν κἂν ἀπεπειράθησαν εἰς τὴν κοινὴν θέλησιν.

Κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐδαπανήθησαν 131,856 λίτρ. πυρίτιδος. Ἐκ τῆς ποσότητος ταύτης τὸ θωρηκτὸν «Inflexible» ἐξώδευσεν 39,900 λίτρ. τὸ δὲ «Superb» 22,897 λίτρ. Ἐκ τῶν μεγάλων τηλεβόλων τοῦ ὄλου στόλου ἐρρίφθησαν 3,198 βολαὶ διαφόρων γομώσεων. Τὸν μεγαλειότερον ἀριθμὸν ἐπυροδόλησε τὸ πλοῖον «Penelope», ἀνκλογουσῶν εἰς ἕκαστον αὐτῶν πυροβόλον 28.8 βολῶν. Τὸν μικρότερον ἐρριψε τὸ «Invincible», 12.6 μόνον βολῶν ἀνκλογουσῶν εἰς ἕκαστον πυροβόλον του.

Ἐν τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ λαὸς ὀπλοφορῶν ἔργῳ αὐτοῦ ὁ γερμανὸς ταγματάρχης von der Goltz λέγει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Ὁ γερμανικὸς στρατὸς ὀλόκληρος, ἐν πυκνῇ γραμμῇ πορείας παρατεταγμένος ὅα ἦτο τόσον μακρὸς, ὥστε ἂν ὑποθέσωμεν τὴν κεφαλὴν τῆς γραμμῆς εἰς Μαγεντίαν, τὰ τελευταῖα τάγματα ὅα ἠδύναντο νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ Ρώσικα σύνορα. Ἄν ἐξηκολούθει δὲ νὰ παρεῖνται ἀκαταπαύστως διὰ μιᾶς πύλης, ὅα ἐχρειάζετο εἰς μὴν ὅπως διέλιθῃ ὀλόκληρος. Διὰ τὴν στρατοπέδευσιν αὐτοῦ, ἂν τὰ χωρία ἄτινα κατέχει ἀπετέλουν συνεχῇ ἄλυσιν, ὅ' ἀπητύντο 200 χιλ. τετραγωνικὰ μυριάμετρα ἐδάφους.

Ὁ ἀμερικανὸς στρατηγὸς Beck προτίθεται νὰ διαβῇ τὸν Ἀτλαντικὸν δι' ἀεροπόρου· θέλει δ' ἀπέλθει ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐπιβαίνων ἀεροπόρου θερμαινομένου διὰ πετρελαίου τῇ βοήθειᾳ μεγάλου λαμπτήρος θεθεμένου ἐν θαλάμῳ κατεσκευασμένῳ ἐκ χαλκῶν ἐλασμάτων. Ὑψουμένη ἡ καταβιβαζομένη τῆς ὀρυαλλίδος τοῦ λαμπτήρος τούτου, τὸ ἀεροπόρον ὅ' ἀνέρχεται ἢ ὅα κατέρχεται, κατὰ βούλησιν, καθὰ τυὸλάχιστον πιστεύει ὁ στρατηγὸς Beck. Λέγεται ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπερωκεανείου τούτου ταξειδίου σκοπεῖ νὰ ἐπωφεληθῇ σφοδρότατην

τινὰ θύελλαν, δυναμένην νὰ μεταγάγῃ αὐτὸν εἰς Εὐρώπην ἐν διαστήματι τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἄλλ' ὁ τολμηρὸς ἀεροναύτης δὲν φαίνεται λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ποίαν δυσκολίαν θέλει ἀπαντήσῃ ὑπὸς ἐξέλιθῃ τοῦ ρεύματος τῆς θυέλλης καὶ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν.

Μερὸς τοῦ γαλλικοῦ στόλου, ἄλλοτε καταποντιαθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ναυάρχου Νέλσωνος πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας μέλλει νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ἀπαχθῇ εἰς Λονδίνον συγκαταλεγμένη εἰς τὰ ἄλλα τρόπαια κατὰ τοῦ Βοναπάρτου Ναπολέοντος. Ὁδὸ συμβῆ δὲ τούτου, ἀφ' οὗ οἱ καθ' ἡμέραν ἐργαζόμενοι δύοται καθάρωσι τὰ σκάφη ἀπὸ τῆς ἀμμου καὶ τῶν λίθων. Πολλοὶ σπουδαιότερον ἔργον φιλοτιμούνται νὰ ἐκτελέσωσιν ἐν Ἰσπανίᾳ οἱ Ἀμερικανοί. Ἀρχομένου τοῦ μακροῦ περὶ διαδοχῆς πολέμου, ἡ Ἰσπανία καίτοι ἐσωτερικῶς παρακμάζουσα, εἶχεν ὅμως εὐρυτάτας ἐν Ἀμερικῇ ἀποικίας καὶ ἐκμεταλλευομένη τὰς ὀρυκτολογικὰς θησαυρούς των, ἠρύετο κατ' ἔτος ἀφθονον πληθύν γενναίων μεταλλῶν. Τὸν λεγόμενον «ἀργυροῦν στόλον» προσέβαλόν ποτε οἱ ἠνωμένοι στόλοι Ἀγγλίας καὶ Ὀλλανδίας, ἀρπάσαντες ὡς πλείστην λείαν, καταβυθίσαντες δὲ ὅσα σκάφη δὲν ἠδύναντο νὰ ῥυμουκλήσωσιν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἐν Μαδρίτῃ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου ὁ στόλος ἐκόμισε τριακόσια καὶ ἐπέκεινα ἐκατομμύρια ἰσπανικῶν ταλήρων, πλεόν δ' ἢ ἀπᾶξ ἐγένοντο ἀπόπειραι ἐν τῷ ὄρωμ τοῦ Βούργ, ὅπου συνέβη ἡ ἐπιθεσις, ἀλλὰ μάτην, διότι ἦσαν πᾶν ἐνδεεῖς αἱ συσκευαὶ τῶν δυτῶν. Πρὸ πέντε ἐβδομάδων συνέστη ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ «ἐταιρία ὑπὲρ τῶν θησαυρῶν ἐν τῷ ὄρωμ τοῦ Βίγου» (Vigo Bay Treasure Company), συνηρανίσθη δὲ κεφάλαιον ἑκατὸν μυριάδων δολαρίων ὅα παρακληθῆ δὲ ἡ Αὐτοῦ Καθολικῆ Μεγαλειότης, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ τοῦ ὄρωμ ἀνύψωσιν τῶν θησαυρῶν. Τὸ πρᾶγμα φαίνεται παράδοξον, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀδύνατον, σκοπούμενης τῆς τελειώσεως τῶν ὀργάνων τῶν δυτῶν.

Τὸ ἐξῆς ἀπεῖτον ἀναγινώσκωμεν ἐν γαλλικῇ ἐφημερίδι: Γάλλος τις ἀφικνεῖται εἰς γερμανικὴν πολίχνην καὶ καταλύει εἰς τὸ κάλλιστον ξενοδοχεῖον αὐτῆς. Ἐχων δὲ νὰ συνάψῃ συμφωνίας μετὰ τινος ἐκεῖ ἐμπόρου παρακαλεῖ τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου νὰ τῷ προμηθεύσῃ ἓνα διερμηνέα, οὗτος δὲ προσάγει αὐτῷ χονδρὸν τινα νεανίαν.

— Εἰξέυρετε γαλλικὰ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Γάλλος.
— Γαί. (Μάλιστα).

Πορεύονται ἀμφοτέρω εἰς τὸν ἔμπορον. Καθ' ὅδον ὁ Γάλλος ἐξηγεῖ εἰς τὸν διερμηνέα, μετὰ

προσοχής ακροώμενον, ποίου είδους συμφωνίας πρόκειται να συνάψη. Ο διερμηνεύς αρχίζει μετά του εμπόρου συνδιάλεξιν ζωηροτάτην, εξής ὁ Γάλλος οὐδὲ λέξιν ἐννοεῖ, ἀλλὰ βλέπων ὅτι αὐτὴ ἤρχισε να τραχύνηται παρενέβη, ἀνυπομονήσας πλέον.

— Λοιπὸν; ὁ κύριος παραδέχεται; ἐρωτᾷ τὸν διερμηνέα.

— Για.

— Δέχεται ὅλους τοὺς ἄρους μου;

— Για, για!

Ὅλα ταῦτα τὰ για ἀρχίζουν να ἐμπνέουν ὑπονοίας εἰς τὸν Γάλλον, ὅστις ἐρωτᾷ καὶ πάλιν τὸν διερμηνέα:

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι τοῦ ἐξήγησας σαφῶς τὴν ὑπόθεσιν;

— Για.

— Καὶ τοῦ ὑπέδειξες πόσον θὰ ζημιωθῇ;

— Για.

— Καὶ . . . τοῦ εἶπες πρὸ πάντων δι εἶσαι βῆδι;

— Για.

Μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπάντησιν ἐνοεῖται μὲθ' οἴας προθυμίας ὁ Γάλλος ἐξεφορτώθη τὸν διερμηνέα του.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Προφυλακτικὰ κατὰ τῆς χολέρας μέτρα.

Ἐξετάζων ὁ καθηγητὴς Πεττεγκόφερ τὸ ζήτημα τῆς διαδόσεως τῆς χολέρας, συμβουλεύει τὰ ἐπόμενα ὡς τὰ μᾶλλον τελεσφόρα προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τῆς φοβερᾶς ἐπιδημίας:

«Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν φαντάζονται, ὅτι λοιμοκαθαρτήρια, ἀπολυμάνσεις καὶ ἡ παντελής τῶν χολεριῶντων ἀπομόνωσις εἶνε ἀναγκασιότατα. Κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν, ταῦτα πάντα πράνουνσι τὴν ἐξαψιν καὶ ἐλαττοῦσι τὸν φόβον, ἀλλ' ὀλίγιστον ὠφελοῦσιν. Ἀλλὰ ὑπάρχουσι πρακτικὰ μέτρα καὶ ἄλλαι ἐνέργειαι, αἵτινες ἀδυνατοῦσι μὲν, ὡς τὰ λοιμοκαθαρτήρια, νὰ προλάβωσι τὴν διάδοσιν τῆς χολέρας, ἐπιδρῶσιν ὅμως ἐπὶ τὰς τοπικὰς καὶ χρονικὰς προδιαθέσεις τῶν ἡμετέρων κατοικιῶν, καθιστῶσαι αὐτὰς ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἀνεπιδέκτους τοῦ μολύσματος. Καθαριότης ἐν τῷ σώματι, τῆ οἰκίᾳ, τῆ αὐλῇ, τῆ δὲ δῶ, μάλιστα δὲ ἐπιμεμελημένη καὶ κανονικὴ ἀπομάκρυνσις πάντων τῶν ρυπαρῶν ὑδάτων. Ἀναμφισβήτητον ὑπάρχει, ὅτι ἡ χρονικὴ προδιαθέσις τῆς χολέρας συνάπτεται μετὰ τῆς ιδιότητος τῶν ὑδάτων τοῦ κατοικομένου ἐδάφους. Ἐν Καλκούτῃ κατὰ τὸν ὑγρότατον αὐγουστον συμβαίνουσι κρούσματα ἐπτάκις ὀλιγώτερα ἢ κατὰ τὸν ξηρότατον ἀπρίλιον. Καλὸν ὕδωρ, καλὰ ὑδραγωγεία καὶ ὄχετοί, ἀπομάκρυνσις ρυπαρῶν, λιμναζόντων καὶ αὐτῶν τῶν ὑετί-

ων ὑδάτων εἶνε τὸ μόνον σκόπιμον καὶ λυσιτελές, διότι οὕτως ἀπομακρύνεται ἡ τροφή τῶν κατωτέρων ἀφανῶν ὀργανισμῶν εἰς οὓς ἀνήκει καὶ ὁ χολερικὸς σπόρος. Ἐδαφος ἀκαθάρτου καθαίρεται ἀφ' ἐαυτοῦ, ἐὰν μὴ προσλάβῃ νέας ἀκαθαρσίας. Ἐν ἐδάφει καθαρῷ, ὅπως καὶ ἂν κινήθῃ τὸ ὑπόγειον ὕδωρ, δὲν βλάπτει. Ἡ Ἀγγλία, ἐπομένη εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ Ἰωάννου Σιμών, μετερρῦθμισε τὰ ὑδραγωγεία καὶ τοὺς ὄχετοὺς ἀφ' αὐθιγῶν ἔπαθε κατὰ τὰς ἐπιδημίας τοῦ 1848 καὶ 1854 τῷ 1856 ἔπαθεν ὀλιγώτερον, τῷ δὲ 1872 ἔμεινε ἀβλαβής, καίτοι ἐν ἀδιαλείπτῳ συναφείᾳ πρὸς τὴν ἡπειρὸν διατελοῦσα. Ἡ πόλις Δάνσικ ἦτο ἀληθῶς φωλεὰ τῆς χολέρας, ὡς αὐτὴ ἐγκατέστηκεν εἰς τὴν Εὐρώπην τῷ 1870 ἐτελείωσε τὰ ὑδραγωγεία καὶ τοὺς ὄχετοὺς τῆς κατὰ τὸ ἀγγλικὸν πρότυπον τῷ 1873 συνέβησαν ἐν αὐτῇ μὲν τῇ πόλει μόνον 160 κρούσματα, ἐν δὲ ταῖς προαστείαις πᾶμπολα καὶ καθ' ἑκάστην. Ἐν τῷ παρόντι δὲν θὰ τραχυνῶμεν, ἐὰν διαδοθῇ ἡ χολέρα εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν νότιον Εὐρώπην. Ἐκ τῆς ἱστορίας γινώσκομεν, ὅτι οὐδέποτε ἐνεσκηψεν εἰς τὴν ἡπειρὸν ἀφῆνης καὶ ἀνευ σταθμῶν ἀλλεπαλλήλων ἔπειτα ἐπὶ πολὺ ἐβεβλήθησαν ἐν Γερμανίᾳ τὰ ὑγειονομικὰ μέτρα, τὰ συνεχόμενα μετὰ τῆς τοπικῆς προδιαθέσεως. Ἐὰν ἐπέλθῃ τὸ κακόν, ἄς φυλαχθῶμεν νὰ μὴ ὑπολάβωμεν ἐστὶν αὐτοῦ τοὺς ἀτυχεῖς χολεριῶντας; ἄς μένωσιν οὗτοι κατ' οἶκόν, διότι οἱ τούτους νοσηλεύοντες εἶνε ἀσφαλεῖς κινδυνεύομεν νὰ νοσήσωμεν ἰστάμενοι ἐν τόπῳ ὅπου ἐμολύνθη πρῶτον καὶ ὁ νοσήσας, οὐχὶ ἰστάμενοι πλησίον αὐτοῦ καὶ θεραπεύοντες αὐτόν. Ἄς καθαίρωμεν ἐπιμελῶς τὸ ἔδαφος ὅπου οἰκοῦμεν, τὰς αὐλάς καὶ τοὺς ἀποπάτους. Ἐν καιρῷ ἐπιδημίας πολλὰ δύναται ἕκαστος νὰ πράξῃ ὑπὲρ ἐαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων. Ὅπως κρουσθῇ τις ὑπὸ χολέρας δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ τοπικὴ καὶ ἡ χρονικὴ, ἀλλὰ προσκαπαιτεῖται καὶ ἡ ἀτομικὴ προδιαθέσις. Ἐν μεμολυσμένη οἰκίᾳ κατοικοῦσιν εἴκοσιν ἄνθρωποι, νοσοῦσι δὲ δύο μόνον ἢ τρεῖς διότι μεγάλην ἔχει ῥοπήν ἡ ἡλικία, ἡ κατάσταση τῶν σωματικῶν δυνάμεων, ἡ τροφή, ἡ σωματικὴ καὶ ἡ διανοητικὴ ἐργασία. Πρὸ πάντων δὲ ἄς ἀποφεύγωμεν ὅ,τι ἐνδέχεται νὰ μᾶς προξενήσῃ διάρροϊαν. Ἐὰν ἐπέλθῃ διάρροϊα ἐξ οἰκισθῆσθε αἰτίας, ἄς προσκληθῇ παραχρῆμα ὁ ἰατρός. Σφάλλονται οἱ φανταζόμενοι, ὅτι ἐπὶ τῆς χολέρας οὐδὲν ἰσχύει νὰ βοηθήσῃ ὁ ἰατρός τοῦτο ἀληθεύει, ὅταν προβῇ τὸ κακόν εἰς τὴν ἀκμὴν του, οὐχὶ ὅμως ἐν τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει του. Ἡ ἰατρικὴ θεραπεία τῆς διάρροϊας εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον τῶν προφυλακτικῶν μέσων κατὰ τῆς δεινώσεως καὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ κακοῦ».